

ВИДАВНИЦТВО „УКРАЇНЬСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ЦЕРКВА“
ПІД РЕДАКЦІЄЮ ПРОФ. І. ОГІЄНКА.

№ 1.

Книгозбірня
„УКЦ“

ПРОХАННЯ

13

ДО ПАТРІАРХА ЦАРГОРОДСЬКОГО
БЛАГОСЛОВИТИ АВТОКЕФАЛЬНУ
==== УКРАЇНЬСЬКУ ЦЕРКВУ. ====

====

ТЕРНІВ ○ 1921.

П р о х а н н я

до Патріярха Царгородського благословити Автокефальну Українську Церкву.

Українське громадянство, виборовши собі в запеклій трьохлітній боротьбі Автокефальну Українську Церкву, вважає за святий обов'язок свій звернутися до Вселенського Царгородського Патріярха, щоби він благословив найбільший наш здобуток в Великій Революції—Автокефальну Українську Церкву, яка хоче бути з Церквою Царгородською, як з старшою сестрою своєю, в канонічному єднанні.

Українська Церква національна, по устрою своєму народня церква Бога живого, по правовому станові автокефальна, по науці—щиро православна, про що свідчить вже сам факт звернення до Вселенського Патріярха за благословенням.

Текст прохання до патріярха Царгородського подано було Патріярху в двох мовах — українській і французькій. Ріжні

українські організації, політичні партії, установи державні, громадські, культурно-освітні і церковні, окремі парафії, школи, Просвіти, установи Червоного Хреста, Духовні Правління, зібрання, з'їзди, окремі громадяне, військові частини і т. и. сотнями і тисячами покривають ці прохання своїми підписами і відсилають їх або просто в Царгород на імня Вселенського Патріярха (Constantinople, a Sa Saintete, le Très-Saint Patriarche de Constantinople), або до Міністерства Ісповідань Української Народньої Республіки, яке негайно відсилає їх по адресі.

Підписи засвідчуються громадськими або державними установами. Кожний громадянин, підписуючи, прорізно зазначає своє звання чи посаду, а коли має печатку, прикладає і печатку. Коли хтось з неграмотних хоче прилучити і свій голос до прохання, то просить грамотного росписатися за нього.

Козаки по таборах покривають прохання тисячами підписів,—підписує все духовенство, вся старшина і все козацтво. Сотнями підписів покривають прохання діти ріжних шкіл на чолі з своїми пан-отцями і учителями. Єсть прохання від українців біженців, що перебувають в ріжних містах.

Листи старанно сшиваються шовком. На сторінці 3-ій Прохання після слів: „підтримує і“ вписується назва інституції, що підписує Прохання.

В деяких містах перед підписами відбулися лекції про Українську Автокефальну Церкву.

Всі кріпко переконані, що всенароднє бажання Української Автокефальної Церкви вволить Патріярх Вселенський Богу на славу, Церкві на користь.

Проф. І. О — ко.

ДО ЙОГО СВЯТИЙШЕСТВА, НАЙСВЯТІШОГО
ПАТРІЯРХА ЦАРГОРОДСЬКОГО, АРХІЄПІСКОПА
НОВОГО РИМУ.

Церква Царгородська була в свій час матір'ю Церкви Православної Української і передала останній за часи князя українсько-київського Володимира Великого науку християнську, сіма Вселенськими Соборами визнану, передала церковну ієрархію, службу Божу та Святі Таїнства, для спасіння душ християнських потрібні.

Цілими віками Українська Церква Православна була в тісному звязку та єднанню з найсвятішими патріярхами Царгородськими, владі їх користувалася, порадами їх та розумними наказами користувалася і для свого розвитку, і для охорони від душепагубних ерес в. За цей час наша Свята Церква Українська приймала з рук патріярших своїх найстарших владик та керовників, митрополитів київських, а коли наші єпископи самі вибирали собі київського митрополита, то просили в богоосвічених патріярхів Царгородських всесильного благословення й підтвердження обраного кандидата.

В часи найбільшої скрути та небезпеки для нашої Святої Церкви Української—в кінці XVI та

початку XVII віків, коли наші владики зза лако́мства нещасного, зза панства великого зрадили батьківській вірі і порвали єднання з світлим Царгородським Патріяршим Престолом і пішли до Риму, а оборонцями православної віри залишилися самі миряне, згуртовані в церковні православні братства,—тоді богомудрі патріярхи—Ієремія II, Кирило Лукарис та інші рішуче стали на боці цих братств і допомагали їм одстоювати від ворогів святу віру християнську.

Український нарід з великою втіхою та щирою подякою згадує ці славні часи тісного єднання любих його сердець Українських Братств Православних з патріярхами вселенськими, і, навпаки, з сумом пригадує 1686-й рік, коли патріярх Діонісій погодився відмовитися від керування Православною Церквою на Україні і переуступив це право своє московському патріярхові.

Часи господарювання в нас, на Україні, патріярхів московських, а з 1721 р. Російського Найсвятішого Синоду, принесли багато шкоди та горя нашій Українській Православній Церкві, бо ми втратили тоді свої стародавні церковні права що до вибору всього духовенства од читача церковного до митрополита включно, втратили свою українську ієрархію, а примушено було нас окормлятися ієрархією московською, стародавні наші церковні звичаї знищено, текст наших служб церковних змі-

нено, наші національні братські школи й освіту зруйновано і замінено їх московськими... Ми повсякчасно вживали заходів зберегти й заховати все це,—та не сила була наша, бо московський царський уряд відкрито гнітив нас, закидаючи, ніби ми не маємо в себе чистоти Вселенського Православ'я...

І тільки останні три роки, з 1917 р. починаючи, дали нам можливість повернути нашій Українській Православній Церкві те, що було знищено Москвою. Політична свобода та державна самостійність українського народу дають йому нині повну можливість оновити й своє церковне життя. Ми зараз відновляємо по своїх церквах наші українські стародавні церковні звичаї, вироблені ще за часів безпосереднього єднання з Найсвятішими Патріярхами Вселенськими; ми правимо службу Божу на зрозумілій для нашого народу рідній мові.

Але московська ієрархія творить нам перешкоди, заважає нашій праці святій на славу Великого Імени Божого. Світлий Уряд Української Народньої Республіки ще законом 1-го січня 1919 року визнав необхідним проголосити автокефалію Української Православної Церкви. Увесь православний український нарід і велика частина духовенства визнала українську церкву автокефальною і невіддільною московському патріярхові.

В числі інших громадських товариств, разом з усім українським народом, автокефалію нашої

Церкви Української підтримує і

Працюючи на користь православної віри, просить ВАШЕ СВЯТІЙШЕСТВО благословити його труди і всю церковну справу на Україні.

Благослови, Богомудрий Отче, Своім Святим Патріяршим Благословенням, Богу на славу, вселенській православній вірі на користь, Автокефальну Українську Православну Церкву. За каноничність цієї автокефалії стоїть славний Богословський Факультет Кам'янець-Подільського Державного Українського Університету; він докладно з'ясував це в поданій до Вашого Святого Патріяршого Престолу записці, з змістом і побажаннями якої ми цілком погоджуємося і цілком підтримуємо їх.

Нехай Святий Царгородський Патріярший Престол і тепер підтримає наші всенародні зусилля оберігати Автокефальну Православну Українську Церкву, як він допомагав їй в часи діяльності наших славних Церковних Братств в XVI—XVII віках.

Римський папський престол призначив на Україну свого легата — патера Дженокі. Благоволить, ВАШЕ СВЯТІЙШЕСТВО, теж призначити на Україну своїм представником Єпископа, щоби він повсякчасно бачив нашу горливість до прагнень до православної віри і допомагав нам охороняти її в непорушній чистоті.

Просимо також ВАШОГО СВЯТІЙШЕСТВА не одмовити українському народові в хіротонії православних українських Єпископів, коли буде надіслано до Патріяршого Престолу обраних нами кандидатів.

Батьківська ласка ВАШОГО СВЯТІЙШЕСТВА до синовнопокірної Церкви Української оживотворить працю її, скріпить будову її і тісними узами знову зв'яже її з Святим Патріяршим Престолом Царгородським на вікі віків.

Присячи ВАШИХ Святих Молитов і Всесильного Патріяршого Благословення, залишаємося на завжди покірливими синами ВАШОГО СВЯТІЙШЕСТВА.

==)o(==

ВИДАВНИЦТВО

„УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ЦЕРКВА“ ПІД РЕДАКЦІЄЮ
ПРОФ. І. ОГІЄНКА.

—+— ВИПУСКАЄ ТАКІ КНИЖКИ: —+—

№ 1. Прохання до Патріярха Царгородського благословити Автокефальну Українську Церкву.

№ 2. Проф. І. ОГІЄНКО. Українська мова як мова богослужбова.

№ 3. Проф. І. ОГІЄНКО. Українська вимова церковнослов'янського богослужбового тексту.

№ 4. Закони Української Народньої Республіки про Українську Автокефальну Церкву.

№ 5. Проф. І. ОГІЄНКО. Український православний молитовник.

№ 6. Проф. І. ОГІЄНКО. Як Москва взяла під свою владу вільну Церкву Українську.

№ 7. Проф. І. ОГІЄНКО. Як Москва знищила волю друку Київсько-Печерської Лаври.

№ 8. Проф. І. ОГІЄНКО. Українська Автокефальна Церква, її завдання і організація.

№ 9. Проф. І. ОГІЄНКО. Церковне життя в Європі за останні роки.

№ 10. Проф. І. ОГІЄНКО. Літургія св. Іоанна Золотоустого, переклад на українську мову.

Праця в видавництві „Українська Православна Церква“ безплатна. Всі кошти від продажу книжок цілком поступають на збільшення фонду Видавництва.

KONIEC

Liczba klatek 7